ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA της 5ης Φεβρουαρίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση — η εταιρία Dillinger Hüttenwerke AG, γερμανική επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα — επιζητεί την ακύρωση της απόφασης που της απευθύνθηκε στις 12 Ιουνίου 1985 και με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να εφαρμόσει στην περίπτωσή της το άρθρο 14Α της απόφασης 234/84/ΕΚΑΧ της Επιτροπής της 31ης Ιανουαρίου 1984 [1], για παράταση του συστήματος επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα.

Α — 2. Το άρθρο 14Α, παράγραφοι 1 και 2, της απόφασης 234/84 ορίζει ότι, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, η Επιτροπή μπορεί να εγκρίνει προσαρμογή ποσοστώσεων στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα, όταν, λόγω κλεισίματος εγκαταστάσεων που έχουν πραγματοποιηθεί, η αναλογία, σε μια κατηγορία προϊόντων, μεταξύ των παραγωγών αναφοράς και των δυνατοτήτων παραγωγής αυξάνεται τουλάχιστον κατά 5 % σε σχέση με την αξία που είχε την 1η Οκτωβρίου 1982 ή κατά την πραγματοποιηθείσα τελευταία τριμηνιαία προσαρμογή.

3. Η παράγραφος 4 του προαναφερόμενου άρθρου 14Α ορίζει τις απαραίτητες προϋποθέσεις βάσει των οποίων μια επιχείρηση μπορεί να τύχει αυξήσεως των ποσοστώσεων σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη. Απαιτείται η επιχείρηση:

— να μην έχει προβεί σε αύξηση του παραγωγικού δυναμικού της μετά την 1η Ιουλίου 1983,

— να μην έχει προβεί, μετά την 1η Οκτωβρίου 1982, σε κλεισίματα εγκαταστάσεων τα οποία θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε σημαντική αύξηση του ποσοστού χρησιμοποίησης, και

— η βιωσιμότητά της να είναι εξασφαλισμένη χωρίς να απαιτείται οποιαδήποτε διαρθρωτική προσαρμογή.

4. Απαιτείται επίσης, στο διάστημα των δώδεκα μηνών πριν από το σχετικό τρίμηνο, η επιχείρηση:

— να μην έχει λάβει ενισχύσεις εγκεκριμένες από την Επιτροπή για την κάλυψη απωλειών εκμεταλλεύσεως, και

— να μην έχει υποστεί κυρώσεις, όσον αφορά τους κανόνες τιμών, ή να έχει εξοφλήσει οφειλόμενα πρόστιμα.

Β — 5. Με έγγραφα της 23ης Μαρτίου, της 26ης Ιουλίου και 16ης Οκτωβρίου 1984 και της 15ης Ιανουαρίου και 16ης Απριλίου 1985, η προσφεύγουσα ζήτησε σύμφωνα με το άρθρο 14Α της απόφασης 234/84 προσαρμογή των ποσοστώσεών της για την κατηγορία ΙΙ ως προς την περίοδο που εκτείνεται από το πρώτο τρίμηνο του 1984 μέχρι και το δεύτερο τρίμηνο του 1985.

6. Με την από 12 Ιουνίου 1985 απάντησή της, η Επιτροπή δικαιολόγησε την άρνησή της να ικανοποιήσει το αίτημα της προσφεύγουσας με τις ακόλουθες σκέψεις:

— όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 14Α της απόφασης 234/84/ΕΚΑΧ, η Επιτροπή μπορεί να χορηγήσει ορισμένες πρόσθετες ποσοστώσεις. Πάντως, αυτό προϋποθέτει ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση έχει ήδη προβεί σε αναδιάρθρωση και ότι, κατά συνέπεια, δεν χρειάζεται πλέον ενισχύσεις·

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

1 — ΕΕ L 29 της 1.2.1984.

— η Επιτροπή πληροφορήθηκε το σχέδιό σας αναδιοργανώσεως με την από 30 Ιανουαρίου 1984 ανακοίνωση. Το σχέδιο αυτό προβλέπει κλείσιμο εγκαταστάσεων παραγωγής το 1985, καθώς και χορήγηση ενισχύσεων. Επομένως, δεν μπορεί να λεχθεί ότι η επιχείρησή σας έχει ήδη προβεί σε αναδιάρθρωση.

7. Η ανακοίνωση της γερμανικής κυβερνήσεως στην οποία αναφέρεται η Επιτροπή είχε ως σκοπό, ιδίως, στο πλαίσιο της απόφασης 83/392/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1983, σχετικά με τις ενισχύσεις που η εν λόγω κυβέρνηση [2] σχεδίαζε να χορηγήσει στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, να επιτύχει την οριστική έγκριση της Επιτροπής για τη χορήγηση ορισμένων ενισχύσεων στην προσφεύγουσα, προκειμένου να χρηματοδοτήσει το σχέδιο αναδιαρθρώσεώς της. Για το σχέδιο αυτό η Επιτροπή διατύπωσε ευνοϊκή γνώμη στις 7 Μαΐου 1984. Η γνώμη αυτή έλαβε υπόψη το ότι το σχέδιο βελτίωνε συγχρόνως τα προϊόντα, τα χαρακτηριστικά επιφανείας, τις ανοχές και τις διαστάσεις, επιτρέποντας έτσι στην προσφεύγουσα να αντιμετωπίσει τις μεταβολές της ζήτησης, και το ότι το ίδιο αυτό σχέδιο συνεπαγόταν μείωση της παραγωγικής ικανότητας σε χοντρές λαμαρίνες ανερχόμενη συνολικά σε 360 000 τόνους ετησίως. Στις 2 Μαΐου 1985, η Επιτροπή ενέκρινε τη χορήγηση της ενίσχυσης στην προσφεύγουσα.

8. Η προσφεύγουσα επικαλείται δύο λόγους κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως: την παράβαση του άρθρου 14Α της απόφασης 234/84 και τη μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογίας που θεσπίζει το άρθρο 15 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Στην πραγματικότητα, οι δύο αυτοί λόγοι συνδέονται στενότατα, καθόσον και οι δύο αναφέρονται στην αιτιολογία της απόφασης υπό το φως των απαιτούμενων από το άρθρο 14Α προϋποθέσεων.

9. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ουσιαστικά ότι, απορρίπτοντας με την προσβαλλόμενη απόφαση την αιτούμενη προσαρμογή των ποσοστώσεων, η Επιτροπή βασίστηκε αποκλειστικά στο γεγονός ότι είχαν προβλεφθεί μέτρα αναδιαρθρώσεως και είχαν προς το σκοπό αυτό ζητηθεί ενισχύσεις. Κατά την προσφεύγουσα, μια τέτοια αιτιολογία είναι εσφαλμένη, αν ληφθεί υπόψη το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 14Α, παράγραφος 4, το οποίο επιβάλλει ρητά ως προϋπόθεση χορηγήσεως πρόσθετων ποσοστώσεων η *βιωσιμότητα* της επιχείρησης *να εξασφαλίζεται ακόμη και χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή*. Επομένως, σκοπός της προαναφερόμενης διατάξεως δεν είναι να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής της όλες τις επιχειρήσεις που αναδιαρθρώνονται, αλλά μόνο εκείνες τις επιχειρήσεις που είναι υποχρεωμένες να προβούν στην αναδιάρθρωση προκειμένου, μετά την αναδιάρθρωσή τους και ειδικότερα μετά το κλείσιμο εγκαταστάσεων, να καταστούν βιώσιμες χωρίς ενισχύσεις.

10. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι με την απόφασή της η Επιτροπή δέχεται έμμεσα ότι η βιωσιμότητα της προσφεύγουσας δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή, η απόφαση αυτή πρέπει, κατά την προσφεύγουσα, να θεωρηθεί ως ανεπαρκώς αιτιολογημένη, καθόσον δεν στηρίζεται σε καμιά σαφή εκτίμηση της γενικής οικονομικής της καταστάσεως.

11. Κατά την προσφεύγουσα, αν η Επιτροπή είχε προβεί στην εκτίμηση αυτή, θα είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η επιχείρηση ήταν αναμφισβήτητα βιώσιμη, ενόψει της ισχυρής θέσεως που έχει στην αγορά του χάλυβα και των θετικών αποτελεσμάτων που έχει επιτύχει από το 1978 (με εξαίρεση το 1983, έτος ιδιαιτέρων συγκυριακών δυσχερειών).

12. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα μέτρα αναδιαρθρώσεως που έλαβε — και για τη χρηματοδότηση των οποίων η Επιτροπή επέτρεψε

2 — ΕΕ L 227 της 19.8.1983.

τη χορήγηση κυβερνητικής ενισχύσεως — δεν είχαν ως σκοπό να αποκαταστήσουν τη βιωσιμότητά της, αλλά να παγιώσουν και να ενισχύσουν την ανταγωνιστικότητά της με συγκέντρωση των δραστηριοτήτων της σε προϊόντα ποιότητας και με εκσυγχρονισμό της μέσω επενδύσεων σε προηγμένες τεχνικές μεθόδους.

13. Τέτοιες επενδύσεις δεν συνεπάγονταν εξάλλου κλείσιμο εγκαταστάσεων, αλλά τον εκσυγχρονισμό τους ή τη μετατροπή τους προκειμένου να παράγουν προϊόντα που δεν υπόκεινται σε ποσοστώσεις. Αυτό είναι αναμφισβήτητο, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα προσέλαβε 500 πρόσθετους υπαλλήλους μεταξύ του 1980 και του τέλους του 1985.

14. Τέλος, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, όπως αναγνώρισαν υπάλληλοι και ένα μέλος αυτής της ίδιας της Επιτροπής, η βιωσιμότητα ήταν εξασφαλισμένη, χωρίς να επιβάλλονται διαρθρωτικές προσαρμογές, διότι οι εγκαταστάσεις της συγκαταλέγονται « μεταξύ των πλέον ανταγωνιστικών της Κοινότητας ».

Γ — 15. Η Επιτροπή επικαλείται, πρώτον, το σκοπό του άρθρου 14Α: κατ' αυτή, το άρθρο αυτό επιτρέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την προσφορά αντισταθμίσματος που συνίσταται στη χορήγηση πρόσθετων ποσοστώσεων στις επιχειρήσεις που δεν χρειάζεται να αναδιαρθρωθούν, δηλαδή, να προβούν σε κλείσιμο εγκαταστάσεων προκειμένου να καταστούν ανταγωνιστικές και που, κατά συνέπεια, δεν λαμβάνουν καμιά ενίσχυση ούτε πρόσθετες ποσοστώσεις δυνάμει του άρθρου 14Β της απόφασης 234/84.

16. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι την ίδια αυτή περίσταση θέλησε να τονίσει χρησιμοποιώντας στην αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως την ίδια έκφραση που περιλαμβάνεται στην αιτιολογία σχετικά με το άρθρο 14Α της απόφασης 2177/83/ΕΚΑΧ, η οποία εκδόθηκε πριν από την απόφαση 234/84 (« επιχειρήσεις που έχουν ήδη αναδιαρθρωθεί και δεν τυγχάνουν πλέον καμιάς ενισχύσεως »). Έτσι, η διατύπωση αυτή έχει και στις δύο περιπτώσεις την ίδια έννοια όπως η εξασφάλιση της βιωσιμότητας χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή.

17. Κατά τον ίδιο εξάλλου τρόπο, η Επιτροπή τονίζει τη σχέση μεταξύ του συστήματος ποσοστώσεων και του « κώδικα περί ενισχύσεων » για τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, που θεσπίστηκε με την απόφαση 2320/81/ ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 7ης Αυγούστου 1981.

18. Η απόφαση αυτή εφαρμόζεται αποκλειστικά στις επιχειρήσεις που, μεταξύ άλλων προϋποθέσεων, « έχουν αναλάβει την εκτέλεση προγράμματος αναδιαρθρώσεως » ικανού « να αποκαταστήσει την ανταγωνιστικότητά τους και να τις καταστήσει οικονομικά βιώσιμες, χωρίς ενίσχυση, υπό κανονικές συνθήκες της αγοράς ».

19. Κατ' εφαρμογή ακριβώς της διάταξης αυτής, η Επιτροπή επέτρεψε στην προσφεύγουσα, στις 2 Μαΐου 1985, να λάβει ενίσχυση από τη γερμανική κυβέρνηση στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιαρθρώσεως που είχε υποβάλει. Παρέχοντας την έγκρισή της, η Επιτροπή θεώρησε ότι, σύμφωνα με τα οικονομικά στοιχεία που είχε παράσχει η επιχείρηση με την απάντησή της στο οικονομικό ερωτηματολόγιο, « υπήρχαν πάρα πολλές πιθανότητες, υπό κανονικές συνθήκες αγοράς, η εταιρία Dillinger Hüttenwerke AG να μπορέσει να αποκαταστήσει μέχρι το 1986 την οικονομική της βιωσιμότητα χωρίς πρόσθετη ενίσχυση ».

20. Μολονότι αναγνωρίζει ότι η προσφεύγουσα, σε σχέση με άλλες επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα, είναι σύγχρονη επιχείρηση που έχει καλά αποτελέσματα και ότι οι πραγματοποιηθείσες επενδύσεις είχαν ως σκοπό την εισαγωγή τεχνικών καινοτομιών, η Επιτροπή θεώρησε ότι η προσφεύγουσα ήταν επιχείρηση της οποίας η βιωσιμότητα δεν ήταν εξασφαλισμένη χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή, χωρίς δε αυτό δεν θα είχε εγκρίνει τη σχετική ενίσχυση.

Δ — 21. Το βάσιμο της άποψης της Επιτροπής εξαρτάται ουσιαστικά από την καταφατική απάντηση στο πρόβλημα της σχέσης μεταξύ

του συστήματος ποσοστώσεων και του συστήματος ενισχύσεων και, κατά συνέπεια, από την εκτίμηση του θεμιτού χαρακτήρα — που η προσφεύγουσα αμφισβητεί — της ερμηνείας της νομοθεσίας περί των ποσοστώσεων υπό το φως του « κώδικα περί ενισχύσεων ».

22. Αυτό είναι ένα ζήτημα που το Δικαστήριο έχει ήδη αντιμετωπίσει στις αποφάσεις Finsider και Krupp/Thyssen, και οι δύο του 1985 [3].

23. Στην πρώτη από τις αποφάσεις αυτές [4], το Δικαστήριο έκρινε ότι με τα συστήματα ενισχύσεων και ποσοστώσεων « επιδιώκεται η πραγμάτωση κοινού σκοπού, η προώθηση δηλαδή της αναδιάρθρωσης που είναι απαραίτητη προκειμένου να προσαρμοστούν η παραγωγή και η ικανότητα παραγωγής στην προβλεπόμενη ζήτηση και να αποκατασταθεί η ανταγωνιστικότητα της ευρωπαϊκής βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα ».

24. Με την απόφαση Krupp/Thyssen, το Δικαστήριο διασαφηνίζει [5] ότι « τα δύο αυτά συστήματα, όποιες και αν είναι οι διαφορές των νομικών τους ερεισμάτων και των κριτηρίων εφαρμογής τους, έχουν ως στόχο τους την αναδιάρθρωση. Επομένως δεν είναι αυθαίρετο και δεν δημιουργεί διακρίσεις το να χρησιμοποιούνται τα στοιχεία που προκύπτουν από την εφαρμογή του ενός από τα συστήματα αυτά ως σημείο αναφοράς στο άλλο σύστημα ».

25. Κατά συνέπεια, είναι καταρχήν θεμιτή η εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή κατά τον ορισμό του κριτηρίου βιωσιμότητας χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή, στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 14Α της απόφασης 234/84, των ίδιων μεθόδων με εκείνες που χρησιμοποιούνται προς εκτίμηση της ταυτόσημης έννοιας που απαντάται στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κώδικα περί ενισχύσεων.

26. Όμως, η προσφεύγουσα υπέβαλε πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως για τη χρηματοδότηση του οποίου ζήτησε τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων.

27. Οι ενισχύσεις αυτές εγκρίθηκαν από την Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 2 του κώδικα περί ενισχύσεων, διότι, όπως αναφέρεται στο έγγραφο εγκρίσεως, συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις που επιβάλλει η προαναφερόμενη διάταξη, δηλαδή:

— η επιχείρηση είχε υποβάλει πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως·

— το εν λόγω πρόγραμμα συνεπαγόταν « οριστική μείωση » της παραγωγικής ικανότητας σε λαμαρίνες που θα επιτυγχανόταν με την αποσυναρμολόγηση μιας υψικαμίνου και τη διακοπή λειτουργίας ενός ελασματουργείου παραγωγής τελικών προϊόντων·

— το πρόγραμμα περιελάμβανε επίσης διάφορες επενδύσεις για προγράμματα έρευνας και ανάπτυξης και για την εισαγωγή τεχνολογικών καινοτομιών που θα επέτρεπαν τη βελτίωση της ποιότητας της παραγωγής καθώς και την εισαγωγή καινοτομιών στον τύπο των παραγομένων προϊόντων·

— η εκτέλεση του προγράμματος θα συνέβαλλε στη δημιουργία καταστάσεως, κατά την οποία θα υπήρχαν « πάρα πολλές πιθανότητες, υπό κανονικές συνθήκες αγοράς, η εταιρία Dillinger Hüttenwerke AG να μπορέσει να αποκαταστήσει μέχρι το 1986 την οικονομική της βιωσιμότητα χωρίς πρόσθετη ενίσχυση ».

28. Εντούτοις, η Επιτροπή ζήτησε οι εξαμηνιαίες εκθέσεις που έπρεπε να της ανακοινώνονται να περιλαμβάνουν « πληροφορίες ως προς την πρόοδο που σημείωσε η εταιρία Dillinger Hüttenwerke προς αποκατάσταση της οικονομικής της βιωσιμότητας »· πράγματι, η Επιτροπή μπορούσε να απαιτήσει την αναστολή καταβολής των ενισχύσεων ή να επιβάλει πρόσθετες υποχρεώσεις, όσον αφορά την αναδιάρθρωση της επιχείρησης, αν από τις εξαμηνιαίες εκθέσεις προέκυπταν « αμφιβολίες όσον αφορά την αποκατάσταση της βιωσιμότητας της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως πριν από το τέλος του 1985 ».

29. Αυτό σημαίνει ότι η Επιτροπή θεωρεί την προσφεύγουσα ως επιχείρηση που είχε ανάγκη

3 — Απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1985 στην υπόθεση 250/83, Finsider κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σσ. 131 και 152· απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1985 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 211 και 212/83, 77 και 78/84, Krupp/Thyssen κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 3409.

4 — Απόφαση 250/83, Finsider, όπ. π., σκέψη 9.

5 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις 211 και 212/83, 77 και 78/84, όπ. π., σκέψη 34.

αναδιαρθρώσεως προκειμένου να καταστεί βιώσιμη, πράγμα που αποτέλεσε τον αποκλειστικό λόγο για τον οποίο ενέκρινε τις οικονομικές ενισχύσεις που χρειαζόταν η επιχείρηση για την επίτευξη του προγράμματος αναδιαρθρώσεώς της.

30. Μεταφέροντας τα συμπεράσματα αυτά στον τομέα εφαρμογής του άρθρου 14Α της απόφασης 234/84, και κατά συνέπεια, στην εξέταση των προϋποθέσεων που προβλέπονται σ' αυτό, η Επιτροπή δεν κάνει τίποτα περισσότερο από το να εκφράσει τη στενή λογική σχέση μεταξύ του συστήματος των ενισχύσεων και του συστήματος των ποσοστώσεων, σχέση που διαπιστώθηκε ήδη από το Δικαστήριο.

31. Με την ανταπάντησή της, η Επιτροπή εξηγεί ακόμη στο Δικαστήριο ότι θεωρεί την έννοια της *βιωσιμότητας*, χρησιμοποιούμενη σε σχέση με τον κώδικα περί ενισχύσεων και το άρθρο 14Α, ως τεχνικό όρο και ότι, για την εκτίμησή του, χρησιμοποιεί ποσοτική μέθοδο της οποίας τα αποτελέσματα, στην περίπτωση της προσφεύγουσας, δεν περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση για λόγους σκοπιμότητας, της οποίας όμως τα κριτήρια και οι βασικές αρχές δημοσιεύτηκαν στη Δωδέκατη, Δέκατη Τρίτη και Δέκατη Τέταρτη Έκθεση περί της πολιτικής του ανταγωνισμού και, επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να μην τα γνωρίζει.

32. Έτσι, κατά την εξέταση της αποκατάστασης της βιωσιμότητας, η Επιτροπή εφάρμοσε πανομοιότυπα κριτήρια για όλες τις επιχειρήσεις, αποβλέποντας στο να εξασφαλίσει ότι, στο πλαίσιο των προοπτικών της αγοράς που περιλαμβάνονται στους « γενικούς στόχους », είναι ικανές να πραγματοποιήσουν επαρκή κέρδη, ώστε να καλύψουν όλα τα έξοδα παραγωγής, περιλαμβανομένων των αποσβέσεων και των οικονομικών επιβαρύνσεων, καθώς και να εξασφαλίσουν ελάχιστη αποδοτικότητα του κεφαλαίου τους.

33. Επί του σημείου αυτού, η Επιτροπή διασαφηνίζει ότι η εκτίμησή της δεν υπαγορεύθηκε από τα προηγούμενα αποτελέσματα, τα οποία είχαν επιτευχθεί στο πλαίσιο μιας ρυθμιζόμενης από τη δημόσια εξουσία αγοράς (ποσοστώσεις, καθορισμός τιμών, περιορισμοί στις εισαγωγές), αλλά από τα αποτελέσματα που οι επιχειρήσεις θα ήταν ικανές να επιτύχουν σε μια ελεύθερη αγορά, η αποκατάσταση της οποίας μπορεί να προβλεφθεί για το 1986.

34. Υπ' αυτό το πρίσμα, πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή καθόρισε ένα όριο 3,5 % ως ελάχιστη αποδοτικότητα του κεφαλαίου για το 1986 ως ουσιώδες κριτήριο αναγνωρίσεως της βιωσιμότητας χωρίς ανάγκη αναδιαρθρώσεως.

35. Βάσει των κριτηρίων αυτών και χρησιμοποιώντας τα στοιχεία που παρέσχε η προσφεύγουσα με το πρόγραμμά της αναδιαρθρώσεως και με το οικονομικό ερωτηματολόγιο, η Επιτροπή προέβη σε υπολογισμούς με σκοπό να εκτιμήσει τη βιωσιμότητα της επιχείρησης Dillinger Hüttenwerke από το 1986, προκειμένου να αποφασίσει αν έπρεπε να εγκρίνει τις αιτηθείσες ενισχύσεις.

36. Από την πραγματοποιηθείσα μελέτη συνήχθη το συμπέρασμα ότι, ενόψει των επενδυτικών σχεδίων και των προβλεφθεισών ενισχύσεων, η βιωσιμότητα της προσφεύγουσας για το έτος 1986 « μόλις και μετά βίας » μπορούσε να γίνει δεκτή, καθόσον τα αποτελέσματα ήταν κατώτερα από αυτά που θα επέτρεπαν αποδοτικότητα 3,5 % των ιδίων κεφαλαίων (21,8 εκατομμύρια DM αντί 24 εκατομμυρίων DM).

37. Η προσφεύγουσα θα ενεφάνιζε έλλειμμα 43,2 εκατομμυρίων DM, αν δεν είχε λάβει μέτρα αναδιαρθρώσεως, και πλεόνασμα μόνο 15,8 εκατομμυρίων DM, αν τα μέτρα είχαν εφαρμοστεί χωρίς καμία ενίσχυση.

38. Εν συνεχεία, η Επιτροπή εφάρμοσε τα αποτελέσματα του υπολογισμού αυτού στο

σύστημα ποσοστώσεων, αρνούμενη να εφαρμόσει ως προς την προσφεύγουσα το άρθρο 14Α.

Ε — 39. Όπως είδαμε, το Δικαστήριο έχει ήδη δεχτεί το σύννομο της συνδυασμένης αυτής ερμηνείας των διατάξεων των δύο συστημάτων κανόνων ενόψει των κοινών τους στόχων.

40. Πάντως, ανακύπτουν εν προκειμένω ορισμένες ειδικές δυσχέρειες.

41. Πρώτον, η ορολογία που χρησιμοποιείται στις σχετικές διατάξεις των δύο συστημάτων δεν συμπίπτει απολύτως.

42. Το άρθρο 14Α, παράγραφος 4, αναφέρεται στη *βιωσιμότητα* που εξασφαλίζεται χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή· της άρθρα 1 και 2 του κώδικα περί ενισχύσεων αναφέρεται σε πρόγραμμα ικανό να αποκαταστήσει την *ανταγωνιστικότητα* και να καταστήσει τις επιχειρήσεις *οικονομικά βιώσιμες* χωρίς ενίσχυση.

43. Στη γερμανική διατύπωση των προαναφερόμενων διατάξεων, οι χρησιμοποιούμενοι όροι είναι « Lebensfähigkeit » (έναντι του « viabilité » = βιωσιμότητα, που χρησιμοποιείται στο γαλλικό κείμενο) και « Rentabilität » (έναντι του « financièrement viable » = οικονομικά βιώσιμη).

44. Ομοίως, το ιταλικό κείμενο περιλαμβάνει, αντιστοίχως, τις φράσεις « possa continuare la sua attività » και « rendere l' efficienza finanziaria dell' impresa ».

45. Αντιθέτως, είναι χαρακτηριστικό ότι το άρθρο 2 του κώδικα περί ενισχύσεων στο αγγλικό κείμενο δεν χρησιμοποιεί τον όρο « profitability » αλλά τη φράση « making it financially viable ».

46. Τα κοινοτικά όργανα οφείλουν να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου κατά τρόπο ομοιόμορφο, ανεξάρτητα από τη διατύπωσή τους στις διάφορες γλώσσες.

47. Αυτό δεν είναι δυνατό παρά μόνον αν χρησιμοποιούν αντικειμενικά κριτήρια ερμηνείας.

48. Όμως, αν δινόταν μεγαλύτερη βαρύτητα στην έννοια του άρθρου 14Α που φαίνεται πλησιέστερη προς την ιταλική ή ακόμη τη γερμανική διατύπωση, θα εισαγόταν ένα υποκειμενικό στοιχείο, εφόσον η « συνέχιση της δραστηριότητας » ή η « διατήρηση » μιας επιχείρησης όταν δεν είναι αποδοτική, χωρίς να βρίσκεται σε κατάσταση πτωχεύσεως, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη θέληση των κυρίων του εταιρικού κεφαλαίου.

49. Εξάλλου, όπως έκρινε το Δικαστήριο « όταν υφίσταται διάσταση μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων, η επίδικη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται σε συνάρτηση με τη γενική οικονομία και το σκοπό της κανονιστικής ρύθμισης στοιχείο της οποίας αποτελεί η διάταξη » [6].

50. Δεν υπάρχει αμφιβολία ως προς τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή ερμηνεύει την έννοια της βιωσιμότητας (ή οικονομικής βιωσιμότητας) στο πλαίσιο του συστήματος των ενισχύσεων.

51. Δεδομένου του στόχου του άρθρου 14Α, όπως προκύπτει από την άποψη της Επιτροπής, την οποία και συμμερίζομαι, και τους κοινούς σκοπούς των συστημάτων ενισχύσεων και ποσοστώσεων, κανένα ουσιαστικό επιχείρημα δεν αντιτάσσεται στο να εφαρμόζει η Επιτροπή τα ίδια κριτήρια και στις δύο περιπτώσεις. Εξάλλου, πρόκειται για γενικά κριτήρια, τα οποία έχουν εφαρμογή σε όλες τις επιχειρήσεις και ο προσδιορισμός των οποίων εμπίπτει αναμφίβολα στο πεδίο της διακριτικής εξουσίας της Επιτροπής, κοινοτικού οργάνου υπεύθυνου για την εφαρμογή των δύο συστημάτων.

52. Ο ίδιος ο νομοθέτης διασαφήνισε ότι το άρθρο 14Α απευθύνεται στις επιχειρήσεις που έχουν « ήδη αναδιαρθρωθεί και επομένως δεν απολαύουν καμιάς ενισχύσεως », προκειμένου να τους προσφερθεί ένα αντιστάθμισμα σε σχέση με εκείνες που έχουν αυξήσει το

6 — Απόφαση της 28ης Μαρτίου 1985 στην υπόθεση 100/84, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή σ. 1169, σκέψη 17.

ποσοστό εκμεταλλεύσεως μετά το κλείσιμο εγκαταστάσεων.

53. Για τις επιχειρήσεις που θέτουν σε εφαρμογή σχέδιο αναδιαρθρώσεως εγκεκριμένο από την Επιτροπή, το άρθρο 14Β επιτρέπει στην Επιτροπή να τους χορηγήσει συμπληρωματικές ποσοστώσεις με σκοπό να τις παρακινήσει να προβούν ταχέως στο κλείσιμο του συνόλου των εγκαταστάσεων που έχει προβλεφθεί σχετικώς.

54. Κατά συνέπεια, εφόσον η προσφεύγουσα είχε θέσει σε εφαρμογή πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως που συνεπαγόταν, όπως αναγνώρισε η ίδια, μείωση της παραγωγικής της δυνατότητας και έτυχε ενισχύσεων με σκοπό να καταστεί οικονομικά βιώσιμη υπό *κανονικές συνθήκες αγοράς*, δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 14Α.

55. Αυτή ήταν η ερμηνεία του άρθρου 14Α που συναγόταν κατά τρόπο προφανή από την απόφαση 2177/83, υπό το φως των ίδιων των αιτιολογικών της σκέψεων.

56. Η απόφαση 234/84 επέφερε πάντως ορισμένες τροποποιήσεις στη διατύπωση του εν λόγω άρθρου 14Α.

57. Η Επιτροπή εξακολουθεί να υποστηρίζει ως προς αυτό την ίδια ερμηνεία.

58. Το γεγονός ότι — αντίθετα από ό,τι συνέβη με τις άλλες διατάξεις, ειδικότερα το άρθρο 14Β — ο νομοθέτης δεν ένιωσε την ανάγκη να εξηγήσει με τις αιτιολογικές σκέψεις τους λόγους των τροποποιήσεων αυτών είναι μια ένδειξη ότι δεν θέλησε να μεταβάλει την προηγούμενη έννοια της εν λόγω διάταξης που αποβλέπει στους ίδιους στόχους.

59. Επομένως, κατά τη γνώμη μου, δεν αποδείχτηκε ότι η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένως τον όρο « βιωσιμότητα... χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή » υπό την ίδια έννοια που την είχε ερμηνεύσει στο πλαίσιο του άρθρου 2 του κώδικα περί ενισχύσεων.

60. Κατά την άποψή μου, αυτή είναι η μέθοδος που εξασφαλίζει καλύτερα τη γενική συνοχή του συστήματος.

61. Μόνο σε περίπτωση που σημαντικοί λόγοι θα το επέβαλλαν θα έπρεπε να δοθεί σε ταυτόσημες έννοιες διαφορετική ερμηνεία σε καθένα από τα συστήματα· θα έπρεπε δε ο δυϊσμός αυτός να προκύπτει χωρίς καμιά αμφιβολία από το γράμμα των διατάξεων, πράγμα που δεν συμβαίνει.

62. Εξάλλου, θεωρώ ορθό να συνδεθεί η έννοια « διαρθρωτική προσαρμογή » του άρθρου 14Α με την ύπαρξη προγράμματος αναδιαρθρώσεως, χωρίς το οποίο η έννοια αυτή θα μπορούσε να διευρυνθεί υπερβολικά και να καταστεί εντελώς αδύνατη η εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως.

ΣΤ — 63. Πάντως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, όπως είδαμε, ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν συνάγεται σαφώς από το κείμενο της απόφασης και, επομένως, η τελευταία είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη. Η Επιτροπή αναφέρεται μόνο στο γεγονός ότι έχουν προβλεφθεί μέτρα αναδιαρθρώσεως, χωρίς να λαμβάνει θέση επί της μοναδικής πραγματικά αποφασιστικής προϋποθέσεως, δηλαδή της βιωσιμότητας χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή. Εν πάση περιπτώσει, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αναφέρεται καθόλου στους υπολογισμούς και στα κριτήρια που ώθησαν την Επιτροπή να θεωρήσει ότι η βιωσιμότητα της προσφεύγουσας δεν ήταν εξασφαλισμένη χωρίς διαρθρωτική προσαρμογή.

64. Αντίθετα, η Επιτροπή θεωρεί ότι η απόφαση είναι κατανοητή ακόμη και χωρίς να αναφέρονται οι υπολογισμοί στους οποίους βασίζεται.

65. Αναφερόμενη στην ανάγκη αναδιαρθρώσεως και στη χορήγηση ενισχύσεων, χρησιμοποιώντας τις ίδιες εκφράσεις με αυτές των αιτιολογικών σκέψεων της απόφασης 2177/83, η Επιτροπή θέλησε ακριβώς να τονίσει ότι η βιωσιμότητα της επιχείρησης δεν ήταν εξασφαλισμένη χωρίς αυτή την αναδιάρθρωση.

66. Δεν είναι δύσκολο να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή μπορούσε να αιτιολογήσει πληρέστερα την απόφασή της και κατά τρόπο που να μη δημιουργεί αμφιβολία για τον αποδέκτη.

67. Όμως, οι αναφορές στο σχέδιο αναδιαρθρώσεως, στο κλείσιμο εγκαταστάσεων και στη χορήγηση ενισχύσεων παρείχαν στην προσφεύγουσα τα απαραίτητα στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση να γνωρίζει τη θεμελίωση της απόρριψης της αίτησής της, υπό το φως των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 14Α της απόφασης 234/84 (που αναφέρεται ρητά) και ακόμη σε σχέση με το σύστημα περί ενισχύσεων.

68. Κατά συνέπεια, δεν νομίζω ότι η αιτιολογία αυτή ήταν τέτοιας φύσεως, ώστε να στερεί από την προσφεύγουσα τη δυνατότητα να ελέγξει την ορθή εφαρμογή, έναντί της, του άρθρου 14Α της απόφασης 234/84, ούτε να εμποδίσει το Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του [7].

Ζ — 69. Εφόσον οι δύο προβαλλόμενοι λόγοι είναι απορριπτέοι, καταλήγω προτείνοντας στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή της εταιρίας Dillinger Hüttenwerke και, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

7 — Βλέπε απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1981 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 275/80 και 24/81, Krupp κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σσ. 2489 και 2490, 2512 και 2513.